

Тя се промъкнала крадешкомъ стотина крачки въ гората, като оглеждалъ всичко наоколо си. Дошла до единъ голѣмъ дънеръ. около който имало храстчета и се скрила. Кимнала на Бенъ да се доближи, и пригответи пушката си за стрѣлба. Бенъ направилъ покорно това, макаръ и да не виждалъ никакъвъ дивечъ. Въ мигъ се зачулъ единъ приятенъ пронизителенъ гласъ, който отъ врѣме на врѣме се повтарялъ. Бенъ познавалъ този гласъ: така дивитѣ пѣтли свикватъ кокошкитѣ. Тѣй се минало четвъртъ часъ. Прѣзъ това врѣме Лина продължавала да издава сѣщия промамливъ гласъ. Ето тя обърнала глава къмъ Бенъ и съ прѣстъ показала на една дива кокошка, кацнала на единъ клонъ. Въ мигъ — грѣмъ и кокошката паднала на земята.

— „Хайде сега при мама и Алисъ,“ казалъ Бенъ. „Тѣ сж сами и, сигуръ сж се изплашили отъ грѣмежа.

(Слѣдва)

Съкр. прѣводъ отъ нѣмски.

Съ настоящата книжка се изпраща премията „Наказанитѣ лакомници“.

— „Вуйчо Ваню“ — Ив. Павловъ, нѣкогашенъ редовенъ и случаенъ сътрудникъ на сп. „Картинна галерия“, „Дѣтска почивка“ и „Градинка“ не е авторъ на разказчето „Благодѣтели“.

Редакцията.